

По-късно хората се убедили, че за освѣтление на жилището нѣма нужда да се кладе цѣль огънь, а е достатъчно да се запали само една *треска*.

За онова време такава треска била бележито изобретение. При това, да се направи треската да гори, не било съвсемъ тѣй просто. Всѣки сега знае, че треската трѣбва да се постави наклонено, съ горящия край надолу—иначе тя ще угасне.

Обикновено, когато възрастнитѣ работѣли, горящата треска наглеждало и смѣнявало нѣкое отъ децата.

После хората забелязали, че особено ярко гори треска отъ смолисто дърво. Значи, въпросътъ се свежда не толкова до дървото, колкото до *смолата*.

Трѣбвало само да се натопи какво да е клонче въ смола, за да се получи изкуствена треска за свѣтене, която гори още по-хубаво отъ ненатопената. Тѣй се появилъ *факелътъ*, който гори много ярко. Съ факли освѣтявали голѣми салони презъ време на тържествени гощавки. Въ кралскитѣ дворци често факлитѣ били поддържани отъ сребърни статуи.

По-късно хората видѣли, че дървото отъ факела може съвсемъ да се изостави, а да се вземе само смолата и лойта. И тогава смолата или мазнината хората започнали да поставятъ въ глинена или каменна чашка и запалвали.

Така била измислена първата *лампа*, която горѣла нѣколко часа подредъ, а не половинъ часъ, както треската.

Но първобитната лампа ужасно димѣла и изпълвала стаята съ сажди.

Следъ дълго време се разбрало, че по-добре би било мазнината да идва до пламъка по малко. За тази целъ билъ измисленъ *фитилътъ*. Последниятъ билъ направенъ отъ стотици нишки, по които мазнината по малко се издига къмъ пламъка, както мастило по попителна хартия, потопена въ мастилница.